

Arrest

nr. 270 872 van 4 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN DER BEKEN, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 juli 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 23 juli 2021 om internationale bescherming. Op 22 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 december 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Oshtok Janga (provincie Baghlan, Afghanistan) en bezit u de Afghaanse nationaliteit. Enkele jaren geleden werd A. Q. (...), een vriend van uw vader, gedood door de Taliban. Omdat uw vader ervan verdacht werd de overheid geïnformeerd te hebben over de dood van A. (...), werd hij verschillende keren bedreigd door de Taliban. Na de laatste bedreiging besloten jullie het land te verlaten. Jullie vluchtten naar Iran. Hier verloor u het contact met uw ouders. U reisde alleen door naar Griekenland. Hier verzocht u op 25 mei 2020 om internationale bescherming. U voegde zich bij een Afghaanse familie en liet zich registreren als minderjarige, geboren in 2006. Op 8 september 2020 werd u er een beschermingsstatuut verleend. U was hiervan echter niet op de hoogte. Tijdens uw verblijf in Griekenland verbleef u continu in en rond het opvangkamp in Moria. De Griekse bevolking keerde zich echter tegen de grote groep migranten, wat leidde tot protesten. U was er getuige van de brand in september 2020. Nadien sliepen jullie in tenten op straat. U kreeg geen onderwijs, zocht er niet naar werk en leerde er de Griekse taal niet. Eenmaal werd u door enkele kampbewoners op uw voet geslagen. Na acht maanden besloot de Afghaanse familie bij wie u zich had aangesloten om naar een ander Europees land te trekken. U mocht hen vergezellen. In juli 2021 kwam u na een reis van vijftien tot twintig dagen aan in België, waar u op 23 juli 2021 om internationale bescherming verzocht. U gaf opnieuw aan minderjarig te zijn en geboren te zijn in 2006. Een leeftijdsonderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken toonde evenwel aan dat u meerderjarig bent. U wil niet terugkeren naar Griekenland omdat u er niemand heeft en omdat de Griekse bevolking zich tegen de vluchtelingen keert. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat werd vastgesteld dat u zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties voorstelde als een niet-begeleide minderjarige vluchteling. Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat uit het leeftijdsonderzoek dat op vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken werd uitgevoerd blijkt dat u meerderjarig bent. Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u in Griekenland een internationale beschermingsstatus geniet (CGVS, p. 5 en 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald de Eurodac Search Result d.d. 23 juli 2021 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 25 mei 2020, en dat u op 8 september 2020 een beschermingsstatuut werd toegekend. Uw bewering is dan ook niet ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden. In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming op 23 juli 2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet (CGVS, p. 6), moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat het moment waarop huidige beslissing genomen wordt het relevante en enige ijkpunt betreft en dat het heden vaststaat dat Griekenland u op 8 september 2020 een internationaal beschermingsstatuut heeft toegekend.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere

kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst kan er gewezen worden op het feit dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België verklaarde minderjarig te zijn. U gaf aan geboren te zijn op 10 januari 2006. Een leeftijdsonderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken wees evenwel uit dat u meerderjarig bent. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bleef u bij uw bewering geboren te zijn in 2006, al wist u uw precieze geboortedatum niet meer (CGVS, p. 3). Het loutere feit dat u in weerwil van de resultaten van het leeftijdsonderzoek volhardt in uw verklaringen over uw minderjarigheid doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kunnen er enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verblijf in Griekenland. Zo kan er op gewezen worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen in Griekenland. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken eerst drie maanden in Athene doorgebracht te hebben waarna u vijf maanden op een andere plaats, waarvan u de naam niet meer kent, doorbracht (Verklaring DVZ, vraag 32). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u gedurende acht maanden in en rond het opvangkamp in Moria, op het eiland Lesbos, verbleef tot uw vertrek naar België (CGVS, p. 6). Bovendien zijn de verklaringen over de familie bij wie u gedurende uw acht maanden durende verblijf in Griekenland verbleef weinig overtuigend. Zo wist u de naam van deze familie niet eens en evenmin wist u vanwaar in Afghanistan deze familie precies afkomstig is. Geconfronteerd met dit merkwaardige gegeven, gaf u louter aan dat u er nooit naar gevraagd heeft en dat zij het u nooit verteld hebben (CGVS, p. 6 en 8). Nochtans verklaarde u dat u continu bij deze familie verbleef, dat zij alles voor u regelden en dat u volledig afhankelijk was van hen (CGVS, p. 5, 6, 7 en 11). U wist voorts ook niet, hoewel u samen met deze familie naar België reisde, waar deze familie momenteel verblijft (CGVS, p. 6 en 8). Deze vaststellingen komen zeer bevreemdend over en plaatsen ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Griekenland.

Hoe dan ook, in zoverre uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – zo verklaarde u dat er soms niet genoeg eten was in het opvangkamp, dat er ook veel geweld was en dat u er in tenten moest slapen (CGVS, p. 6 en 10) –, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer daar u Griekenland reeds verlaten zou hebben vooraleer u kennis zou hebben genomen van de internationale bescherming die er u verleend werd. Deze houding getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Gevraagd naar uw vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland beperkt u zich voorts tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn. Zo gaf u aan dat de Griekse bevolking zich tegen de vele vluchtelingen keert, dat de politie hier niet afdoende tegen optreedt, dat u door de Grieken weleens werd geïntimideerd op straat en dat u vreest om door hen gedood te worden (CGVS, p. 9 en 10). U negeerde echter de personen op straat en buiten de eenmalige slag op uw voet door toedoen van enkele kampbewoners werd u nooit het slachtoffer van fysiek geweld (CGVS, p. 10 en 11). U contacteerde de politie overigens nooit. U was immers niet in het bezit van hun telefoonnummer (CGVS, p. 9 en 10). Dergelijke verklaringen volstaan niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt verder geen melding van concrete incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale

bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Voor wat betreft uw stelling dat u geen familie of vrienden heeft in Griekenland (CGVS, p. 10) kan er opgemerkt worden dat dit motief van louter persoonlijke aard is en geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat de opmerking van uw advocaat dat u door de Griekse autoriteiten als minderjarige beschouwd zal worden (CGVS, p. 12) geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Nog los van het feit dat u meerderjarig bent en los van het feit dat uit niets blijkt dat u uw geboortedatum in Griekenland niet zou kunnen aanpassen, toont u gelet op uw zelfredzaamheid – u slaagde er immers in om Griekenland te verlaten en naar België te komen – immers niet aan dat deze situatie het voor u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen zodat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker haalt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aan en citeert uit de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van deze bepaling. Hij wijst er vervolgens op dat het vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten kan worden weerlegd en dat volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) niet kan worden uitgesloten dat systematische tekortkomingen of een ernstig risico op schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) een overdracht in toepassing van de “*Dublin III-verordening*” in de weg staan. Dezelfde redenering gaat op voor een vreemdeling met internationale bescherming, zo stelt verzoeker, die voorts meent dat uit een *ex nunc* onderzoek van de door hem aangebrachte informatie volgt dat het plausibel is dat hij een onmenselijke en vernederende behandeling heeft ondergaan in Italië (*sic*) en dat dit verder dient te worden onderzocht samen met de vraag of hij toegang heeft tot een effectieve bescherming vanwege de Italiaanse (*sic*) autoriteiten. Verzoeker citeert in dit verband uit de arresten nrs. 207 567 en 211 557 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van respectievelijk 8 augustus 2018 en 18 oktober 2018. Vervolgens citeert verzoeker uit artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU) en verwijst hij naar, en citeert hij uit, rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de toepassing van deze

bepaling op personen met een internationale beschermingsstatus in een EU-lidstaat die een verzoek om internationale bescherming indienen in een andere lidstaat.

Verzoeker meent verder dat in de bestreden beslissing niet wordt onderzocht of de hem door Griekenland geboden bescherming bij een eventuele terugkeer naar Griekenland nog toepasselijk is. Deze vaststelling laat volgens hem reeds toe te besluiten *“dat de bestreden beslissing behept is met een motiverings- en zorgvuldigheidsgebrek”*. Onder verwijzing naar een rapport van Asylum Information Database (AIDA) waaruit hij citeert (*“Country Report: Greece”, 2020 Update*), betoogt verzoeker dat statushouders in Griekenland bijzonder veel moeite kennen om hun verblijfskaart effectief te bekomen, dat het voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat onvoldoende zeker lijkt dat zij hun verblijfskaart opnieuw kunnen bekomen en dat statushouders met een subsidiair beschermingsstatuut zelfs een totaal verlies van hun verblijfsrecht riskeren. Hij voegt hieraan het volgende toe:

“In navolging van de publicatie van voormeld rapport, had verwerende partij minstens verduidelijking moeten vragen aan de Griekse autoriteiten mbt de inhoud van het statuut van verzoeker in Griekenland. Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een statuut werd toegekend in Griekenland op 8 september 2020, ofwel anderhalf jaar geleden. Indien verzoeker een subsidiair beschermingsstatuut werd toegekend op 8 september 2020, dan was zijn verblijfskaart geldig tot uiterlijk 8 september 2021. Aangezien verzoeker begin juli 2021 vertrokken is uit Griekenland staat het vast dat verzoeker niet verzocht om de verlenging van zijn verblijfsrecht. Om die reden had verwerende partij een grondiger onderzoek moeten voeren naar de inhoud van het beschermingsstatuut en bijkomende garanties moeten bekomen van de Griekse autoriteiten om te verifiëren of de in Griekenland bekomen bescherming nog steeds geldig is en of hij op basis daarvan nog steeds een verblijfsrecht kan bekomen in Griekenland.

Bovendien had verwerende partij hoe dan ook rekening moeten houden met de praktische moeilijkheden van terugkerende statushouders in Griekenland, zoals supra beschreven in het AIDA-rapport. Het rapport laat duidelijk verstaan dat vele terugkerende statushouders voor een lange periode niet kunnen genieten sociale voorzieningen, gezondheidszorg, toegang tot de arbeidsmarkt en dus ook huisvesting. Het gebrek aan toegang voor een onbepaalde tijd staat gelijk aan een ernstige materiële deprivatie zoals beschreven in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie in haar arrest Ibrahim (supra). Dit maakt de geboden bescherming in Griekenland niet effectief.”

Onder verwijzing naar voormeld rapport van AIDA betoogt verzoeker voorts dat huisvesting een enorm groot probleem blijft voor statushouders in Griekenland. Hij wijst erop dat statushouders sedert maart 2020 het opvangnetwerk voor asielzoekers binnen de dertig dagen na de toekenning van hun statuut moeten verlaten en dat dit ervoor zorgt dat veel statushouders op straat belanden of terecht komen in geïmproviseerde tentenkampen zonder degelijke basisvoorzieningen.

Een aantal landen, waaronder België, lijkt inmiddels de ernst van de situatie van statushouders in Griekenland te erkennen, zo vervolgt verzoeker. Hij verwijst naar de brief die zes lidstaten, waaronder België, op 1 juni 2021 schreven aan de Europese Commissie met het verzoek om onder meer te onderzoeken of Griekenland tegemoet komt aan de verplichtingen in het Handvest met betrekking tot de procedurele garanties, huisvesting en de minimale levensstandaard en, zo niet, dit te remediëren, desnoods met Europese steun.

Verzoeker wijst er tot slot op dat de Nederlandse Raad van State in twee principearresten geoordeeld heeft dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland niet langer kan worden toegepast. De Nederlandse Raad van State wijst op het mogelijke bestaan van structurele en zwaarwegende tekortkomingen die maken dat de Griekse instanties in de praktijk vaak niet kunnen voorkomen dat statushouders in een onmenselijke situatie terechtkomen. Deze rechtbank kwam tot dit oordeel nadat het onder meer een onderzoek deed naar de gevolgen van de Griekse wetwijziging van maart 2020 die het recht op opvang en materiële voorzieningen voor statushouders inperkt, zoals door verzoeker hoger werd aangehaald. Hoewel de Belgische rechtbanken niet gebonden zijn door de uitspraak van de Nederlandse Raad van State, is de inhoud van de arresten wel degelijk een belangrijke bron ter staving van de onmenselijke omstandigheden waarin statushouders in Griekenland zich bevinden, zo argumenteert verzoeker, die vervolgens citeert uit het arrest nr. 202005934/1/V3 van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021.

Verzoeker meent dat om al deze redenen een schending van voormelde algemene rechtsbeginselen en wetsartikelen wordt aangetoond. Ook een schending van artikel 3 van het EVRM wordt volgens hem daarmee aangetoond.

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Te dezen blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker op 8 september 2020 in Griekenland internationale bescherming werd toegekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Landeninformatie’, nr. 2, ‘Eurodac marked hit’ en ‘Eurodac Search Result’). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt bij de Griekse autoriteiten niet te hebben nagevraagd of de in Griekenland bekomen bescherming nog steeds geldig is en of hij op basis daarvan nog steeds een verblijfsrecht kan bekomen in Griekenland, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Te dezen brengt verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij door de omstandigheid dat hij bij terugkeer naar Griekenland mogelijks enige tijd zal moeten wachten op de uitgifte van zijn verblijfsdocumenten in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen waardoor hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden

van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou*

terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);

- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terecht komt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", waarbij deze "*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*". Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van huisvesting, sociale voorzieningen, gezondheidszorg en tewerkstelling, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het standpunt dat door de Nederlandse Raad van State wordt ingenomen in twee uitspraken van 28 juli 2021 kan hieraan geen afbreuk doen nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", waarbij deze "*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*", ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de

beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Te dezen blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker Griekenland heeft verlaten omdat hij er niemand had en omdat vluchtelingen er worden lastig gevallen door de Griekse bevolking en niet worden geholpen. Als er heel veel mensen waren in het opvangcentrum zou verzoeker er ook te weinig eten hebben gekregen.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden en problemen die hij in Griekenland heeft gekend, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Vooreerst kan er gewezen worden op het feit dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in België verklaarde minderjarig te zijn. U gaf aan geboren te zijn op 10 januari 2006. Een leeftijdsonderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken wees evenwel uit dat u meerderjarig bent. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal bleef u bij uw bewering geboren te zijn in 2006, al wist u uw precieze geboortedatum niet meer (CGVS, p. 3). Het loutere feit dat u in weerwil van de resultaten van het leeftijdsonderzoek volhardt in uw verklaringen over uw minderjarigheid doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kunnen er enkele bedenkingen gemaakt worden bij uw verblijf in Griekenland. Zo kan er op gewezen worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen in Griekenland. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken eerst drie maanden in Athene doorgebracht te hebben waarna u vijf maanden op een andere plaats, waarvan u de naam niet meer kent, doorbracht (Verklaring DVZ, vraag 32). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u gedurende acht maanden in en rond het opvangkamp in Moria, op het eiland Lesbos, verbleef tot uw vertrek naar België (CGVS, p. 6). Bovendien zijn de verklaringen over de familie bij wie u gedurende uw acht maanden durende verblijf in Griekenland verbleef weinig overtuigend. Zo wist u de naam van deze familie niet eens en evenmin wist u vanwaar in Afghanistan deze familie precies afkomstig is. Geconfronteerd met dit merkwaardige gegeven, gaf u louter aan dat u er nooit naar gevraagd heeft en dat zij het u nooit verteld hebben (CGVS, p. 6 en 8). Nochtans verklaarde u dat u continu bij deze familie verbleef, dat zij alles voor u regelden en dat u volledig afhankelijk was van hen (CGVS, p. 5, 6, 7 en 11). U wist voorts ook niet, hoewel u samen met deze familie naar België reisde, waar deze familie momenteel verblijft (CGVS, p. 6 en 8). Deze vaststellingen komen zeer bevreemdend over en plaatsen ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijf in Griekenland.

Hoe dan ook, in zoverre uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – zo verklaarde u dat er soms niet genoeg eten was in het opvangkamp, dat er ook veel geweld was en dat u er in tenten moest slapen (CGVS, p. 6 en 10) –, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer daar u Griekenland reeds verlaten zou hebben vooraleer u kennis zou hebben genomen van de internationale bescherming die er u verleend werd. Deze houding getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden.

Gevraagd naar uw vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Griekenland beperkt u zich voorts tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn. Zo gaf u aan dat de Griekse bevolking zich tegen de vele vluchtelingen keert, dat de politie hier niet afdoende tegen optreedt, dat u door de Grieken weleens werd geïntimideerd op straat en dat u vreest om door hen gedood te worden (CGVS, p. 9 en 10). U negeerde echter de personen op straat en buiten de eenmalige slag op uw voet door toedoen van enkele kampbewoners werd u nooit het slachtoffer van fysiek geweld (CGVS, p. 10 en 11). U contacteerde de politie overigens nooit. U was immers niet in het bezit van hun telefoonnummer (CGVS, p. 9 en 10). Dergelijke verklaringen volstaan niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt verder geen melding van concrete incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot

de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Voor wat betreft uw stelling dat u geen familie of vrienden heeft in Griekenland (CGVS, p. 10) kan er opgemerkt worden dat dit motief van louter persoonlijke aard is en geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat de opmerking van uw advocaat dat u door de Griekse autoriteiten als minderjarige beschouwd zal worden (CGVS, p. 12) geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Nog los van het feit dat u meerderjarig bent en los van het feit dat uit niets blijkt dat u uw geboortedatum in Griekenland niet zou kunnen aanpassen, toont u gelet op uw zelfredzaamheid – u slaagde er immers in om Griekenland te verlaten en naar België te komen – immers niet aan dat deze situatie het voor u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen zodat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (*Ibid.*, Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot een verwijzing naar algemene landeninformatie over de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland slaagt verzoeker er niet in om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker erop wijst dat sedert maart 2020 statushouders in Griekenland binnen de dertig dagen na de toekenning van hun statuut het opvangnetwerk voor asielzoekers moeten verlaten, merkt de Raad op dat de Griekse overheid logischerwijs middelen die bedoeld zijn voor de huisvesting en ondersteuning van verzoekers om internationale bescherming opnieuw ter beschikking stelt voor deze personen en dat verzoeker niet aantoonde dat dit beleid een tekortkoming vormt die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland, vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoeker nog verwijst naar de arresten nrs. 207 567 en 211 557 van de Raad van respectievelijk 8 augustus 2018 en 18 oktober 2018, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker, een Afghaanse jongeman die niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid, geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN